

Място, в което изминали дни и бѣднини се срещаха по волята на мѣд-
рия и христолюбив цар, който диреше идното по пътеките на това,
което е било, в скрижалите на това, което са бленували дедите.

Асен Втори погали с ръка гранитната колона на Омортага, раз-
гледа внимателно капителите на новите колони, украсени с каменна
дантела от лозови листа, спря взор на римските жертвеници, които
представляваха ниски четвъртити поставки, в по една волска глава
от четирите страни. Главите бяха накичени с венци във форма на
полукръг. Някога предците, които населявали земите на българиите,
посичали на тия поставки своите жертвени волове, с панделки върза-
ни по ~~главата~~ ^и рогата ^и венци на шиите.

— Бих желал някога, след столетия, нашите приемници да разбе-
рат моето желание и да направят от тази църква светиня за българ-
ския народ. Ето, тия празни колони. Нека всяка от тях бѣде запазена
за да бѣдат записвани връз тях най-висшите мигове от нашите на-
родни постижения. Не знам дали през моето царуване ще доживея не-
що, което да заслужава да бѣде оббелязано тук, сред тия скѣпи спо-
мени... — той въздѣхна. — Да не бяха разрушили ромеите тѣй без-
милостно всичко останало от великия Симеона, от свети Бориса, от
свети Петра...

— Не можа ли още да решиш как да бѣде назована църквата? —
попита тихо царицата.

— Колебая се... Не знам още. Борис е езическо име. Може би
ще я посветя на християнското му звание: свети цар Минаил — а може
би и свети цар Петър...

Навѣн се трупаха все по-гѣсти тѣлпи. Беше ден, в който пари-
ците носеха стоките си за големия седмичен пазар и в скоро време
малвата събра десетки хиляди край двата бряга на реката, по моста,
по целия друм, който водеше към архиепископията.

Примас Василий беше готов и чакаше царската двойка на прага на
приемната си. Тѣй както преди двадесет и пет години, преди да за-